

nærmere paavist, ad hvilke Veje Sygekasseinspektøren mente, at de af ham paapegede Mangler kunde rettes, fik vi den allerede omtalte Skrivelse, der er optaget som Underbilag 1 til Betænkningens Bilag 2. Der var hos flere af Udvalgets Medlemmer megen Sympati for de Anskuelse, som Inspektøren gjorde gældende med Hensyn til dette Spørgsmaal og for de af ham foreslaaede Ændringer. Naar der desuagtet ikke er blevet stillet Ændringsforslag i disse Retninger, skyldes det, at man, trods Sygekasseinspektørens noget mørke Syn paa Virkningen af § 28, dog haaber, at Voldgiftsraadet, som derefter skal oprettes, skal kunne øve en saa heldig Indflydelse paa Forholdet mellem Sygekasser og Læger, at videregaaende Foranstaltninger ikke behøves. Skulde dette Haab glippe, maa man senere gribe til andre Midler til en Regulering af Forholdet. Helt blottet for Midler bliver Sygekasserne for øvrigt ikke. Efter det sidste Stykke i § 21 kan de faa Tilladelse til at styrke Bestemmelsen om at give fri Lægehjælp med Voldgiftsraadets og Indenrigsministerens Samtykke. Ad den Vej kan Forholdet maaske i nogen Grad reguleres. Naar der ikke er stillet Ændringsforslag i de af Sygekasseinspektøren antydede Retninger, skyldes det ogsaa noget, at den højtærede Minister ønskede, at man nu skulde lade det bero ved Bestemmelserne i Lovforslagets §§ 21 og 28 og afvente Virkningerne deraf, inden man skred til andre Midler. Da der altsaa ikke er stillet Ændringsforslag om disse Forhold, skal jeg ikke trætte med nogen længere Redegørelse for denne Sag, selv om der ellers nok kunde være adskilligt mere at sige om dette Forhold. Jeg kan i øvrigt henvise til Sygekasseinspektørens Udtalelser i den nævnte Skrivelse og i Lovforslagets Bilag A.

Jeg skal derefter gaa over til at omtale de Ændringsforslag, som jeg har at motivere. De Ændringsforslag, hvor jeg ikke selv er Medforslagsstiller, skal jeg opsætte at omtale, indtil jeg har hørt Forslagsstillernes Motivering af dem. Jeg skal der først omtale Ændringsforslaget under Nr. 2, der er stillet af hele Udvalget undtagen 1 Medlem. Det hviler paa den Anskuelse, at Sygekassenævnet ikke bør deltage sammen med Indenrigsministeren og Rigsdagsudvalget i selve Forhandlingen om den Bekendtgørelse, der efter § 6 skal udstedes hvert femte Aar, og hvori de Formue- og Indkomstgrænser skal opstilles, som betinger Optagelse i anerkendte Sygekasser med Tilskud fra Statens Side. Man finder

det naturligt, at Nævnet udtaler sig om Spørgsmaalet, og at det gør Indstilling, men man finder det ikke rigtigt, at det skal deltage i den endelige Forhandling om Bekendtgørelsen om, hvilke Sætsere der skal fastsættes, og hvad Bekendtgørelsen i øvrigt skal indeholde. — Jeg kommer dernæst til Ændringsforslagene under Nr. 5 og 6, der er stilled af et Mindretal. Disse Forslag omhandler de bemidlede Medlemmers Forhold til Sygekassen. Mindretallet har den Opfattelse, at den Ordning, der blev truffet i Fjor i det andet Ting, hvorefter Sygekasserne skulde *tvinges* til at beholde disse Medlemmer, er uheldig. For det første synes Mindretallet, at en saadan *Tvangsordning* strider mod det Selvstyre, som det er naturligt at indrømme Sygekasserne med Hensyn til dette Spørgsmaal. Og Mindretallet tror dernæst, at den vil føre til meget uheldige Resultater baade for Sygekasserne og de bemidlede Medlemmer. Mindretallet kan ikke se rettere, end at de Indvendinger, der er gjorte mod denne Ordning, dels af Sygekasseinspektøren i Bilag A til Lovforslaget, dels af Sygekassernes Centralforeninger i Bilag B, og endelig af den højtærede Minister under Forhandlingerne i Fjor i Folketinget, er rigtige. Skulde Sygekasserne mod deres Ønske tvinges til at beholde de bemidlede Medlemmer, vil det sikkert føre til et dobbelt Bogholderi, om jeg saa maa sige. Det vil sikkert føre til, at der maa føres særligt Regnskab for disse Medlemmer, og Forsikringsgrundlaget for Medlemmerne i denne særlige Afdeling vil blive alt for snævert og begrænset. Saa maa Sygekassen formentlig til at genforsikre disse bemidlede Medlemmer, og saa maa disse Medlemmer formentlig inddeles i forskellige Fareklasser o. s. v. Alt dette vil føre til en meget vidtløftig og meget uheldig Ordning. I Folketingets Betænkning fra i Fjor findes ogsaa Udtalelser, der tyder i den Retning. Det hedder blandt andet — Udtalelsen findes i Tidenden for 1913—14, Tillæg B. Sp. 1547. —: „Disse Medlemmer maa naturligvis betale et Bidrag, der dækker Sygekassen, saavel det Beløb, der for andre Medlemmer oppebæres af det offentlige, som de særlige Udgifter, der kan komme til at paahvile Kasserne for disse Medlemmers Vedkommende“. Jeg gad nok se, hvorledes man skal efterkomme denne Udtalelse, naar man ikke fører et særligt Regnskab for disse Medlemmer. Men at paabyrde Sygekasserne en saa vidtløftig Administration mod deres Ønske, synes mig meget urigtigt. Det vil sikkert ogsaa give rig Anledning til Rivninger mellem de